

Maceranı Kendin Seç-2

KOZMİK TILSIM

José Ángel Muriel González

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2012
Yeni baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2023

MACERANI KENDİN SEÇ - 2
Kozmik Tılsım
José Ángel Muriel González

Özgün adı: El Talismán Cósmico
Tú Decides la Aventura, 2

ISBN: 978-975-999-642-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

© Metin: José Ángel Muriel González
© İllüstrasyonlar: Alberto García Ayerbe
© Editorial Hidra S.L.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Dilara Anıl Özgen
Çeviren: Ceren Kıran
Düzeltili: Ayşegül Şah Bozdoğan
Son okuma: Aşlı Onat
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tarl Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul
Cilt: My Matbaa, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları
Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Maceranı Kendin Seç-2

KOZMİK TILSIM

José Ángel Muriel González

Resimleyen: Alberto García Ayerbe

Çeviren: Ceren Kıran

UYARI

Bu kitabı sıradan bir kitap gibi okuma. Bazen senden, maceranın seyrini etkileyecek bir karar vermek istenecektir. Bu kitapta, macerayı kendin seçeceksin. Bazı kararlar alman gerekecek ve bu kararlar doğrultusunda ya hedefine ulaşacak ya da başarısız olacaksın.

Bir gürültüyle uyanıyorsun. Mutfaktan tıkırtılar geliyor. Günlerden cumartesi ve bu da demek oluyor ki biraz daha uyuyabilirdin. Bunu düşünerek, öfkeyle yataktan fırlıyorsun.

Henüz uykun açılmadığı için gözlerini ovuşturarak panjuru aralıyorsun. Hava kapalı olmasına rağmen ışık, gözlerini kamaştırıyor. Pencereden başını uzatıp, manzaraya bakıyorsun. Odandan, yaşadığın Samos Adası'nın kıyılarını dalgalarıyla döven Ege Denizi'ni görebiliyorsun. Limanın yakınlarında, sisin içinde bir gemi ilerliyor.

Tam, sabah arkadaşlarınla buluşmayı planlarken, annen içeri giriyor.

"Günaydın. Hemen giyinsen iyi olur çünkü benimle geliyorsun. Şehre gidip alışveriş yapacağım, sen de bana yardım edeceksin. Tek başıma gidemem."

"Çok erken değil mi?"

"Ne erkeni? Saat on bir! Ayrıca yarım saat sonra bir müşteriye satılık evlerden birini göstermem lazım. Haydi, acele et!"

Annenin, tüm bunları sevgi dolu bir sesle ve sevimli bir gülümsemeyle söylemesine rağmen, içinden gitmek gelmiyor. Mükemmel cumartesi planların altüst oldu ve annenin yaptığı plan, pek de eğlenceli görünmüyor.

"Peki ya babam?"

"Onun işi çıktı. Geç gelecek. Haydi! Oyalanıp durma yoksa geç kalacağım."

“Tamam, anne.”

Odada yalnız kalınca, önceki gece izlediğin filmin DVD’sinin kapağına bir göz atıyorsun. En sevdiğin kahraman olan Archibald Conrad’ın beşinci filmi bu. Archibald Conrad; bazen yağmur ormanlarında, bazen de çölde yaptığı araştırmalarda kayıp şehirleri, gizli yerleri, saklı hazineleri keşfeden bir arkeolog. Masanın hemen yukarısında, duvarda asılı olan posterde Conrad, son macerasındaki kitapla poz veriyor.

Onun, serinin ilk filmindeki sözleri aklına geliyor: “Kimse arkeologluk yaparak zengin olamaz.” Gerçekten de Conrad, zenginliğini ailesinden kalan mirasa borçlu olmalı. Bu cesur adamın garip nesneler peşinde geçen kahramanlık maceraları, sana daha önce tanımadığın bir dünyanın kapılarını açtı ve tuhaf nesneleri araştırmaya ilgi duymanı sağladı. Onun sayesinde arkeolojiyi çok seviyorsun.

Yüzünü yıkadıktan sonra, giyinmeye koyuluyorsun. Ne olur ne olmaz diye, tüm eşyalarını topluyorsun. Belki sonra bisikletle arkadaşlarının yanına gidersin ve geçen hafta yarım kalan oyununuza devam edersiniz. En sevdiğin pantolonunu giyip, dağ botlarını ayağına geçiriyorsun. Üzerinde büyük ve gösterişli harflerle Archibald Conrad’ın ismi yazan tişörtünü ve onun üzerine de kahverengi yeleğini giydikten sonra, çantalı kâşif kemerini takıyorsun.

Artık gün içinde atılabileceğin her türlü maceraya hazırsın. Fakat güne başlamak için önce kahvaltı etmen gerek. Karnının çok acıktığını hissederek mutfağa iniyorsun.

ARKEOLOJİ MUCİZELERİ

ALTAMIRA'NIN SIRRI

1

2

Cada del 2º Imperio

Agente

Yolda annen, arabayı sürerken bir yandan sana yan gözle bakıp, öğüt veriyor.

"Saçlarını bir tarasaydın hiç olmazsa. Ay ne kadar özensizsin! Peki ya bu eski püskü kota ne demeli? Başka pantolonun yok sanki evladım."

"Bu pantolonu keşfe çıkarken giyiyorum."

"Keşfe mi? Ben sana alışverişe gideceğiz dememiş miydim? Ceplerinde neler taşıyorsun böyle?"

"Anne, biliyorsun işte. Onlar benim alet edevatım."

"Ay ne garip bir çocuksun."

"Ama anne, bu benim hobim."

Annen pek ikna olmasa da tartışmayı bırakıp yolu seyretmeyi tercih ediyorsun. Zaten onun dediği gibi hiç de garip hissetmiyorsun kendini. Sen de, diğer pek çok çocuk gibi Archibald Conrad'ın maceralarından etkileniyorsun, o kadar. Tek farkın, bunu onlardan daha fazla ciddiye alıyor olman.

Şehre birkaç kilometre kala yoldan sağa sapıp, adanın kuzeyini çevreleyen dağlara doğru toprak yolda ilerliyorsunuz. Buna şaşırıyorsun çünkü müşteriye şehirdeki ya da plajdaki bir evi göstereceğinizi zannediyordun.

"Müşteriye hangi evi göstereceksin, anne?"

"Tepedeki büyük, eski evi."

"Kim ister ki o evi? Orası bir harabe!"

"Evin içi, dışından daha iyi durumda. Müşterinin kendi şirketi var. Patikayı asfalt yapmayı ve evi restore ettirdikten sonra bir otele çevirmeyi düşünüyor."

Bir otel. Bunun, hiç de kötü bir fikir olmadığını düşünüyorsun. Ev, o kadar berbat durumda olmasa, güzel sayılabilir aslında. Ayrıca sıradağların eteğindeki evin bulunduğu yer, adanın en yüksek noktalarından biri olduğundan, manzarası mükemmel.

Sen bunları düşünüürken, ağaçların arasından binanın çatısı ve çatı katının küçük penceresi görünüyor. İki katlı ev, o kadar eski görünüyor ki hayaletli evleri andırıyor. Gece karanlığında gelinebilecek bir yer sayılmaz. Birkaç kez, okuldan çocukların, dolunaysız bir gecede buraya gelip, evde tek başlarına kalma konusunda birbirlerine meydan okuduklarını duymuştun. Fakat şu ana kadar kimse buna cesaret edemedi.

Evin, seni de korkuttuğunu itiraf etmen gerek. Tüm duvarlar, yıpranmış ve solmuş ahşap malzemeyle kaplı. Pencere kepenklerinin çoğu kırılmış ya da yerinden çıkmış. Görüntüsü gerçekten ürkütücü. Özellikle de gri gökyüzü, birazdan başlayacak fırtınayı haber veren bulutlarla doluyken. Ardından bir gök gürültüsü duyuluyor ve her şey, daha da korkunç bir hâl alıyor.

“Birazdan yağmur boşanacak,” diyor annen.

Koyu renkli bulutlar, denize doğru uzanan kayalıkların etrafını çevreliyor.

Tepelerden biri, her zaman dikkatini çekmiştir; yarım daire şeklinde ve sanki elle yapılmış gibi duruyor uzaktan. Elbette daha önce arkadaşlarınla buraya gelip,

yüzeyini inceleme fırsatı bulmuştun. Orası da, dağın geri kalanıyla aynı taş yapısına, yosunlu bitki örtüsüne sahip.

Tekrar eve doğru bakıyorsun.

"Kim yaşıyordu burada?" diye soruyorsun merakla.

"Antika koleksiyoncusu Bay Adrinopulos. Galiba en çok Orta Çağ'dan kalma şeyleri topluyordu. Gerçekten de tuhaf bir adamdı."

"Neden?"

"Hep eski yüzyıllardan kalmış gibi duran kıyafetler giyiyor ve kendi kendine konuşuyordu. Hiç kimse ile görüşmüyordu. Tabii köye gelince de boş yere insanlarla tartışıp, onları rahatsız ediyordu. Onu neredeyse akıl hastanesine tıkacaklardı ama onlar bunu yapamadan adam vefat etti."

"Neler diyordu peki insanlara?"

"Tanrıların gelişinin yakın olduğuyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Biliyorum çünkü senin yaşlarındayken bir kere beni de durdurmuştu. Ödüm kopmuştu."

Bunu duyunca, yüzündeki ifade değişiyor. Çünkü annenin bu kadar ilginç bir insanı şahsen tanımasını beklemiyordun.

Annen, "Ev, uzun zamandır boş fakat iyi bir tamiratla..." diye konuşmaya devam ederken arabayı evin önüne park ediyor.

"Evet, anne, söylemiştin, iyi bir tamirat lazım. Çünkü bu haliyle perili evlere benziyor."

Lastikler bir süre patinaj yapıyor. Annen, yağmur